

Inge Marie Kirketerp Hansens prædiken 13. søndag efter trinitatis

Taler

Inge Marie Kirketerp Hansen
Præst

Dato

30. august 2026

Sted

Gjellerup Kirke, Viborg Stift

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 20, vers 20-28

Salmer

813 Solen begynder at gløde

448 Fyldt af glæde

365 Guds kærlighed ej grænse ved

//

510 Nu har jeg fundet

(Under nadveren: 192 Hil dig, frelser og forsoner, 613 Herre. du vandred)

849 Igen berørt

728 Du gav mig, o Herre

- 1 Når man hører dagens evangelium, kan man godt få den tanke, at det da vist ikke er et nyt fænomen med curlingforældre. Vi vil bare gerne, at det går vores børn godt, og det er egentlig også det, Zebedæussønnernes mor ønsker.
- 5 Hun kommer til Jesus med en meget konkret bøn. At hendes to sønner må sidde, den ene til højre, den anden til venstre for Jesus i hans rige. Hun forestiller sig magtens struktur som det, hun kender: En pyramide, hvor magten sidder på toppen – og lige under toppen: hendes sønner.
- 10 Hvem kan klandre hende for det, hvis det virkelig er den opfattelse hun har af Jesu magt? Vi bruger jo gerne den indflydelse, vi nu måtte have, for at komme foran i køen – åbenbart også for at komme tættere på Gud.

- Men sådan skal det ikke være, siger Jesus. »*I ved, at folkenes fyrster undertrykker dem, og at stormændene misbruger deres magt over dem. Sådan skal det ikke være blandt jer. Men den, der vil være stor blandt jer, skal være jeres tjener, og den, der vil være den første blandt jer, skal være jeres træl.*«
- 15

I modsætning til den jordiske, korrupte magt er Jesu magt en magt i tjeneste.

- 20 Magt i tilgivelse og kærlighed. Og deri alene ligger herligheden.

Det er egentlig pudsigt, at vi bruger ordet minister om nogle af de mennesker, der har mest magt i vores demokrati, for minister er et gammelt latinsk ord for en tjener, en underordnet. Vi har altså taget en tjener og gjort den magthaver.

25

Jesus gør på sin vis det modsatte. Han tager magten og gør den til tjeneste.

Men Jakob og Johannes har endnu ikke forstået det. De tænker stadig i pladser. Hvem skal sidde hvor? Hvem kommer nærmest Jesus? Hvem har gjort sig fortjent til den bedste plads? Og måske ligger den tanke dybere i os, end vi tror, for vi kan også komme til at tænke sådan om troen: At der må være en rangering; at nogle på en eller anden måde er tættere på Gud end andre. At der findes nogle, der virkelig tror – og så os andre.

30

35

Som en del af projektet ”Lad os tale om tro” sad politikerne Frederik Vad og Alex Vanopslagh sammen og talte om netop tro. Frederik spurgte, om Alex ville omtale sig selv som troende. Og Alex Vanopslagh svarede meget ærligt, at han næsten ikke synes, han kan få sig selv til at kalde sig troende, for – som han siger: Det er jo næsten at negligere det, de har, ved at jeg påstår, at de har det samme”.

40

Vi forstår ham godt. For vi kender jo de tanker. Der er dem, der virkelig tror. Superkristne. Dem, der beder mere, ved mere, tvivler mindre. Og så er der mig. Tror jeg egentlig nok? Er det, jeg har, overhovedet tro?

45

Men måske er problemet allerede spørgsmålet, for så ser vi igen alene på os selv. På vores tro. På vores fromhed. På vores placering. Og evangeliet beder os om at se et andet sted hen. På Kristus.

50

For pladserne i Guds rige har deres pris, og alligevel kan vi ikke betale for dem. Ikke med de smukkeste gerninger eller den flotteste og stærkeste tro. Den pris er der kun én, der kan betale. *”For Menneskesønnen kom ikke for at lade sig tjene, men for selv at tjene og give sit liv som løsesum for mange”.*

55

Det er næsten hele evangeliet i én sætning: Han kom for at tjene os.

Ordet løsesum kender vi fra bortførelser og fra frikøb af slaver. Det fortæller, at vi sidder fast i noget, vi ikke selv kan komme fri af. Luther taler om synd, død og Djævel. Med hverdagsord kunne man måske sige: alt det, der driver os væk fra Gud og fra hinanden. Men Jesus siger ikke: »Tag jer sammen og kom fri.« Han

siger: Jeg er kommet for at sætte jer fri.

- 65 Jesu rige er ikke et jordisk rige, og han får ikke en trone, men et kors på Golgata. Det er dér på korset, at inkarnationen når sit dybeste punkt. Gud blev menneske, ikke for at lade sig hylde af de mægtige, men for at stige helt ned i mørket til os. Dér, hvor han ikke har ministre, men dødsdømte på hver sin side af sig. Ja, i Jesus træder Gud det menneske nær, som ingen andre vil stå ved siden af. Han stiller sig ved dets side og tager dets skyld og skam på sig. Netop dér
70 åbenbarer kongen, hvem han i sandhed er: Den, der giver sit liv som løsesum.

- I den forgangne uge er nyheden om sangerinden Dolly Parton gået jorden rundt. Dolly Parton fortalte engang om en oplevelse fra sin barndom. Hun
75 voksede op i stor fattigdom i en stor søskendeflok, og som lille pige så hun en kvinde, der gjorde et voldsomt indtryk på hende. Hun havde det store lyse hår, makeuppen og det farvestrålende tøj. Dolly syntes, at hun var noget af det smukkeste, hun nogensinde havde set. Men da hun spurgte sin mor, hvem det var, svarede moderen, at det var byens luder.

- 80 Men Dolly Parton glemte hende ikke. Da hun senere skabte det udseende, som hele verden kom til at kende, var denne kvinde blandt hendes forbilleder. Som Dolly Parton har været kendt for at sige: "Det har været virkelig dyrt at komme til at se så billig ud!"

- 85 Nu skal man passe på med at gøre et menneske til en frelsesfigur, men Dolly Parton talte selv tydeligt om sin tro på Kristus og på hans nåde. Hun har fortalt, at hun i sin morgenbøn kunne stille Gud et ganske enkelt spørgsmål: "Gud, hvordan kan du bruge mig i dag?"

- 90 Og der er noget smukt, noget evangelisk smukt, over at verdensstjernen ville ligne den, som ingen regnede for noget, for sådan er bevægelsen hos Jesus. Han går ikke uden om dem, andre ser ned på. Han går hen til dem. Til syndere. Til de udstødte. Til dem, der ikke har noget at prale af. Til dem, der ikke er sikre på, om de overhovedet hører til. Han bliver menneske. Klæder sig i kød og blod for
95 at komme til dig og til mig.

Og her er det enkle. Det, som bærer alt. Gennem dåben og troen har vi del i

100 Kristi frelse. Ikke som en belønning, vi har gjort os fortjent til. Ikke som en titel, vi har kvalificeret os til. Men som en gave, vi har fået lagt i hænderne.

I dåben blev der tegnet et kors for vores ansigt og vores bryst til et vidnesbyrd om, at vi skal tilhøre den korsfæstede Herre Jesus Kristus. Og over os blev
105 Faderens og Sønnens og Helligåndens navn sagt. Det er ikke først og fremmest noget, vi gjorde. Det er noget, Gud gjorde med os. Han knyttede sit navn og sit løfte til os.

Og troen, hvad er den? Den er ikke en kraftpræstation, der fejer al tvivl til side.
110 Den er ikke en religiøs præstation, som nogle mennesker er bedre til end andre. Troen er den tomme hånd, der modtager det, Gud rækker os. Hans nåde. Hans tilgivelse. Hans nærvær.

Så når Alex Vanopslagh næsten ikke tør kalde sig troende, fordi der findes andre,
115 som ”virkelig tror”, så er evangeliets svar ikke: Du skal bare sørge for at tro lidt mere. Evangeliet peger væk fra os selv og hen på Kristus – på korset og ved den tomme grav. Det afgørende er ikke vores egen trofasthed, men Guds. Ikke hvor stærkt vores greb om Kristus er, men at Kristus holder fast i os.

120 Det er fundamentet under ethvert kristenliv. Tjenesten kommer aldrig først – det gør Kristus. Han kom for at tjene, give sit liv og sætte os fri. Ikke for at vi skal tilkæmpe os en plads i hans rige, men for at vi kan modtage den som gave.

Om lidt bliver det helt håndgribeligt. Når vi går til alters, er det endnu en gang
125 ham, der tjener os. Vi kommer med tomme hænder og får plads ved hans bord for at modtage hans legeme og blod, givet for os til syndernes forladelse.

Og når vi rejser os fra det bord, findes der kun én æresplads for os at søge: pladsen ved siden af vores lidende medmenneske. Når jeg ikke længere skal sikre
130 min egen frelse, bliver mine hænder frie til min næste. Da bliver Dolly Partons morgenbøn også vores: ”Gud, hvordan kan du bruge mig i dag?” Ikke som en ny præstation, men som frihedens åndedræt.

Vi elsker, fordi han elskede os først. Frie til at leve, tro og tjene.

135

For han kom til os først. Amen.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

140

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

13. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

145

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/inge-marie-kirketerp-hansens-praediken-13-sondag-efter-trinitatis>

150

155

160

165

170

175